

se mu v togoti napà. Čelo ima nizko, lice izbuljeno, nos potlačen. Strašansko zobovje se odlikuje z velikimi strčečimi očnjaki. Na prednjih, do kolen segajočih, kakor tudi na zadnjih rokah ima velikanske palce. — Užé pred 2000 leti je pisal Hanno, zapovednik kartaginskega brodovja, o nekem „divjem človeku“ iz zapadne Afrike, katerega ondotni prebivalci Gorilo imenujejo. A še le 1847. leta zaslédil je misijonar Sauvage v Afriki na reki Gabun velikansko opico človeške postave, katerej je dal starinsko imé: Gorila, a to zaradi tega, ker je Hannov „divji človek“ bajè bila ta velikanska opica. — Gorila je gospodar v svojem gozdu, ne bojí se niti človeka niti kake druge živali. Slona, ki mu lomí veje z dreves, udari s krepelom po trobcu, leoparda ustrahuje in še celó leva napada v družbi. Lovcem, ki sledé slone po ónih gozdih, najhujši sovražnik je Gorila. Trop lovecev gre brezskrbno po gozdu, ali v hipu izmanjka jednega med njimi. Gorila na veji sedeč stegne dolgo roko, zgrabi človeka za vrat, vzdigne ga k sebi, zadavi in vrže mrtvega z drevesa. Sploh se misli o Gorili, da ga ní móči ukrotiti.

Gorila žíví na reki Gabun v dolenjej Gvineji t. j. v primorji zapadne Afrike. Tu prebiva v gostih lesovih na drevesih, ki mu dajejo plodove v hrano.

Živega Gorilo, bodi si starega ali mladega, jako težko je dobiti v pest. Samica z mladimi zbeží na najvišje drevo, a on gre naravnost proti lovcu. Dlaka na glavi se mu ježí, oči se mu bliskajo, strašni zobjé škripljejo. Ako ga lovec prvič ne zadene dobro, izgubljen je. Razkačeni Gorila zgrabi puško, zvije cev kakor kako síbo, ali jo pa zdrobi s strašnimi zobmi; kopito na puški zgrize kakor repo.

Zamurci se ga zeló bojé ter pravijo, da je Gorila pravi človek, ki se je potuhnil in neče govoriti iz strahu, da bi ga ne silili delati, — zna se, da je to le bajka. Ujet Gorila ne žíví dolgo, vzlasti v naših krajih ne.

(Po „Erjaccu.“)

— x —

Razne stvari.

Drobtine.

(Jutri.) Otroci! veselite se sedanjosti, vsacega trenutka, katerega uživáte, ter nikoli ne recite: Jutri, jutri bode lep dan, jutri se bodedo igrali, skakali in peli zunaj na zelenem travniku; jutri bodedo trgali cvetíce, pleli vence in se prav prijetno razveseljevali. O da bi užé bilo jutri! Danes grem užé zgodaj počivat, spal bodem dobro in sladkó, da prespim ostanek denašnjega dne, a jutri vstanem na vse zgodaj, da se igram in razveseljujem!

Tako govore otroci, a tudi odráščeni niso drugačni. Človek stavi ves svoj up v prihodnost, sedanjosti ne

mara, nadležna mu je; zatorej se je želi tem prej iznebiti bodi si s spanjem ali v sanjah. Ali neumneži ne pomislijo, da je le sedanjost naša, prihodnosti morda nikoli več ne učakamo. — Zatorej otroci, imejte sedanjost, trenotek, v katerem živíte za svojega največjega prijatelja, katerega jutri užé lahko izgubíte in se vam nikoli več ne povrne.

Pametnice.

* Med vsemi nadlogami so óne najbritkejše, katerih si je človek sam kriv; kajti kès in pekoča vest jih pomnožuje.

* Kaj je najplemenitejšega na zemlji? Zavést, da smo svojo dolžnost storili.

* Krepostni človek je vedno pohleven. Podoben je drevesu, katerega veje se globoko k zemlji pripogibljejo, ker so obložene s sladkim sadjem.

* Nikoli ne obkladaj drugih s tem, kar sam moreš storiti.

* Nikoli ni težavno to, kar se z veseljem izvršuje.

* Ne preiskuj v domišljiji trpljenja, katero te v dejanji nikoli ne zadene.

Kratkočasnice.

* Oče: „Ali sta se uže zopet tepla? Le počakajta, poniglaveca, jaz vama uže pokažem — kdo je pa začel?“ — Jakec: „Jaz sem svoj novi slamenik v rokah imel, a Martinek mi ga je vzel, in potlej sem ga jaz malo ozmerjal, in on je tudi mene; nató sem ga jaz malo udaril, in potem je on mene začel!“

* Čevljar: „Zdaj je uže več nego li pol leta, odkar vam sem nove škorne napravil; škorne so uže raztrgane, a mene še niste plačali. Prosim vas prav uljudno, da mi plačate uže enkrat tistih dolžnih 7 gld.“ — Gospod: „Kaj! za dvoje raztrganih čevljev naj bi vam jaz plačal 7 gld.? To je pa vender prenesramno!“

* Župnik: „Dober dan, oče župan! nu, kako se ima vaš sin, ki je prišel te dni od vojakov?“ — Župan: „Hvala, gospod župnik, hvala! Nu, kar se tiče mojega sina, ta živi kakor mašina pri železnici.“ — Župnik: „Kako to, oče župan? tega ne umejem!“ — Župan: „Nu, ves božji dan okolo leta in kadí.“

Uganke.

1) Jeden klobuk, pa dve glavi; jeden rep, pa dve roki; štiri nosnice, dve škornici, šest nog po štirih gre; kaj je to?

2) Kdo nam zvesto čuva naše blagó, pa je vender v ječi?

3) Jaz sem na zemlji in nad zemljo, okolo tebe sem po dnevi in po noči, bodi si da čuješ ali spiš; ugani, kdo sem?

4) Kadar ne vidiš, takrat sem pri tebi, kadar vidiš, takrat me ni; noč me ljubi, a dan me sovraši. Kdo sem?

5) Kaj nosi človek na svojem telesu?

6) Kaj je med goro in dolino?

7) Naj si ves svet prehodi, vender spi v svojeji hiši; kdo je to?

(Odgonetke ugank v prihodnjem listu.)

Slovstvene stvari.

* Boka Kotorska, mali srpsko-narodno-književni zabavnik za srpsku mladež. Napisao i uredio Jovan Šarić. Knjiga prva. — V Novome Sadu, 1882. — Takó se zove knjiga, ki je namenjena v pouk in zabavo srbske mladini in je izvrstno uredovana od gosp. Jov. Šarića, svečenika u Kute. Ker je knjiga pisana v jako umevnem jeziku in ima vrlo zanimive sestavke v sebi, priporočamo jo živo vsem ónim Slovincem, ki so cirilico čitati zmožni; posebno našim slov. učiteljem in dijakom, ki se vadijo v čitanji cirilice, naj bode ta knjiga živo priporočena; a gopodu izdajatelju želimo najboljšega uspeha. — Naročnina vsakej knjigi posebej je 40 kr. in se pošilja: Jovanu Šariću, Ercegnovi (Bocche di Cattaro) Avstria u Kute.

Listnica. Gg.: P. G. v Z.: Nekaj Vaših pesenc bodemo skušali časoma priobčiti. — N. Š. v D.: Vaša pesenca v tej obliki, kakor nam jo ste poslali, ni za natis; skušali jo bodemo malo poprijeti. — J. K. na B.: Naročnina na „Vrtec“ in na III. zvezek „Knjižnice za slov. mlad.“ smo prejeli.

Tretji zvezek „Knjižnice slovenskej mladini“ je uže do malega dogotovljen. V kakih 14 dneh ga bodemo začeli razpošiljevati. Kdor ga želi imeti, naj se podviza.

Ured. „Vrtcevo.“

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca, in stoji za vse leto 2 gl. 60 kr.; za pol leta 1 gl. 50 kr. Napis: Uredništvo „Vrtcevo“, mestni trg, šte. 9 v Ljubljani (Laibach).

Izdatelj, založnik in urednik Ivan Tomšič. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.